

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyní JUDr. Hany Veberové a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci

žalobce: **Treinvest, s. r. o.**, IČ 25403087,
se sídlem v Teplicích, Krupská 33/20,
zastoupeného JUDr. Ing. Markem Andráškem, LLM, advokátem,
se sídlem v Teplicích, Aloise Jiráska 1367/1,

proti
žalovanému: **Ministerstvu kultury**,
se sídlem v Praze 1, Maltézské náměstí 471/1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 3. 3. 2020, č. j. MK 13611/2020-OLP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra kultury, kterým zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí

ministra kultury ze dne 17. 12. 2019, č. j. MK 84537/2019-OLP. Tím bylo v přezkumném řízení pravomocně změněno přezkoumávané pravomocné rozhodnutí tehdejšího ministra kultury doc. Antonína Staňka ze dne 31. 7. 2017, č. j. MK 54650/2019-OLP, rozklad žalobce byl zamítnut a bylo potvrzeno rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 8. 7. 2019, č. j. MK 47032/2019-OPP. Uvedeným rozhodnutím bylo podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o tom, že se neruší prohlášení za kulturní památku lázeňského domu Hadí lázně na adrese Teplice, U Hadích lázní č. p. 118/7, na pozemku parcelní číslo 481 v katastrálním území Teplice.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že byl na svých právech přímo zkrácen napadeným rozhodnutím správního orgánu, kterým se mění jeho práva nebo povinnosti. V prvním žalobním bodě žalobce namítl nepřipustnou revizi správního uvážení a aplikaci neurčitého právního pojmu v přezkumném řízení. Podle názoru žalobce standardní komentář k zákonu o státní památkové péči vyjmenovává příkladmo tři základní kategorie jako důvody pro zrušení prohlášení za kulturní památku. Těmi jsou havarijní stav, který nelze napravit nebo nenávratné zničení části, která byla jediným nositelem kulturně historických hodnot, dále existence jiného zájmu, který by převažoval nad zájmem na zachování kulturní památky, a konečně vývoj stavu vědeckého poznání v neprospěch zachování památky. Následným zahájením přezkumného řízení po změně v osobě ministra kultury a s odkladem vykonatelnosti vyhovujícího rozhodnutí a vydání napadených rozhodnutí byl tento stav zcela nepřipustně revokován. Posouzení jádra věci je otázkou odbornou a nikoli politickou, v případě další změny na pozici ministra by tak klidně mohlo dojít k tomu, že ten opět otevře v přezkumném řízení odbornou otázku a posoudí ji jinak. Jestliže výstupem správního řízení zahájeného na základě žádosti žalobce bylo vydání pravomocného rozhodnutí, kterým bylo žalobci vyhověno, pak opětovné otevření této žádosti mimořádnými prostředky by mělo přicházet v úvahu jen v případech mimořádných, například bylo-li by dosaženo pravomocného rozhodnutí trestným činem a podobně.
3. V druhé žalobní námitce žalobce namítl vybočení z možnosti přezkumu v rámci přezkumného řízení. Podle názoru žalobce je nezákonnost pouze deklarována, skutečné úvahy žalovaného se však upínají k přezkumu věcné správnosti. Podle názoru žalobce ani nesprávnost nemůže přivodit bez dalšího nezákonnost správního rozhodnutí.
4. V dalším žalobním žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, kdy úvaha žalovaného spočívá ve zpochybnění závěrů znaleckého posudku pro zmínku o anonymních vzorcích, kdy v takovém případě měl správní orgán tyto pochybnosti rozptýlit nebo potvrdit výsledkem znalce či vypracováním nového znaleckého posudku. Dovozovat zjištění z posudku bezprostředně nevyplývající nelze, zejména pak situaci, kdy závěr o mykologickém stavu dřevěných konstrukcí Hadích lázní může být zásadní pro posouzení naplnění hypotézy § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Proto nelze akceptovat pochybnost žalovaného stran správnosti znaleckého posudku jako okolnosti zakládající povinnost důkazní na straně žalobce.
5. Žalobce namítl rovněž to, že správní orgán nešetřil práva žalobce nabytá v dobré víře, jimiž bylo právě odnětí památkové ochrany Hadím lázním. Podle názoru žalobce nelze nemístně připustit, že památková ochrana klade vlastníku překážky například v podobě

možnosti užívat ji pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu, dále povinnosti nezpůsobovat nepříznivé změny stavu kulturních památek nebo jejich prostředí a neohrožovat zachování a její vhodné společenské uplatnění.

6. Závěrem podané žaloby žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze bez nařízení ústního jednání žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a aby zrušil též rozhodnutí správního orgánu vydané v prvním stupni.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

7. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby byla zamítnuta jako nedůvodná. Žalobou napadené rozhodnutí ministra kultury a rovněž jím potvrzené rozhodnutí ministra kultury z prosince 2019 byla vydána plně v souladu se zákonem, tj. se správním řádem a zákonem o státní památkové péči. Obě rozhodnutí jsou podle názoru žalovaného procesně správná, věcně správná a nejsou dány žádné relevantní důvody pro jejich zrušení soudem. Značná část žalobních námitek byla uplatněna účastníkem řízení v jeho vyjádření v průběhu přezkumného řízení a v rámci rozkladu, jeho námitky tak byly dostatečně vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí a v jím potvrzovaném rozhodnutí.
8. K námitce nepřijatelnosti revize správního uvážení, aplikace neurčitého právního pojmu v přezkumném řízení a vybočení z možností přezkumu v rámci přezkumného řízení, žalovaný konstatuje, že podle názoru žalobce bylo přezkoumávané rozhodnutí předchozího ministra kultury ze dne 31. 7. 2019 v přezkumném řízení změněno nikoliv z důvodu jeho nezákonnosti a rozporu s právními předpisy, nýbrž pouze z důvodu jeho věcné nesprávnosti, což není v přezkumném řízení přípustným kritériem přezkumu. Žalovaný s uvedenou námitkou nesouhlasí a zdůrazňuje, že přezkoumávané rozhodnutí bylo změněno z důvodu jeho prokázaného rozporu s právními předpisy, neboť jím nebylo řádně doloženo splnění zákonných podmínek pro zrušení prohlášení objektu za kulturní památku. V přezkoumávaném rozhodnutí nebylo totiž nijak objasněno, zda konkrétní dochované památkové hodnoty objektu byly ve svém souhrnu natolik degradovány, že již nejsou významné a cenné z hlediska, že objekt by již neměl být chráněn jako kulturní památka, a s tím, že objekt, který je kulturní památkou, se nachází v památkové rezervaci nebo památkové zóně, což bez dalšího nezakládá mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení takového objektu za kulturní památku.
9. Zákon sice blíže nespecifikuje, co považuje za mimořádně závažné důvody, které mohou být důvodem zrušení prohlášení věci za kulturní památku, nicméně podle ustálené výkladové praxe a judikatury Nejvyššího správního soudu se za mimořádný závažný důvod pro zrušení prohlášení věci nebo stavby za kulturní památku považují celkový havarijní stav kulturní památky, který nelze již napravit, nebo nenávratné zničení její části, která byla jediným nositelem kulturně historických hodnot, dále převaha jiného a u zvláště významného veřejného zájmu převažujícího nad zájmem na zachování kulturní památky, a konečně vývoj stavu vědeckého poznání o památce samotné. Přezkoumávané rozhodnutí ze dne 31. 7. 2019 bylo v přezkumném řízení změněno z důvodu prokázaného rozporu s právními předpisy, neboť jím deklarovaný důvod pro zrušení prohlášení objektu za kulturní památku nelze podřadit pod mimořádně závažné důvody pro zrušení prohlášení za kulturní památku podle § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči. V řízení před Ministerstvem kultury, ani v následně podaném rozkladu nebyly uvedeny skutečnosti, na

základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že žalobce své důkazní břemeno unesl a prokázal existenci mimořádně závažného důvodu pro zrušení prohlášení za kulturní památku.

10. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že obdobný okruh námitek byl dostatečně vypořádán žalobou napadeným rozhodnutím o rozkladu v bodě 12 na straně 15 odůvodnění. Žalobce byl v řízení nositelem důkazního břemene, proto se nemůže dovolávat nedostatečného zjištění skutkového stavu, pokud sám k jeho zjištění nejen neposkytl nezbytnou součinnost správnímu orgánu, ale dokonce takovému zjišťování aktivně bránil.
11. K námitkám nadepsaným jako nešetření práv žalobce nabytých v dobré víře žalovaný uvedl, že žalobce sice namítá, že došlo k nepřípustnému zásahu do jeho práv nabytých v dobré víře, aniž by však tato práva blíže specifikoval a doložil. Tím žalobce nedostál své povinnosti podle § 52 správního řádu, podle něhož účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Za daného stavu nebylo možno přihlížet k předloženým tvrzením žalobce. Co se týče poměrování újmy, která žalobci vznikla změnou přezkoumávaného rozhodnutí, a újmy veřejného zájmu, pak předpokladem přihlédnutí k právům nabytým v dobré víře musí být žalobcem poskytnuta jednoznačná identifikace a kvantifikace jeho práv, což však žalobce v průběhu řízení neučinil. Veřejným zájmem naopak nemůže být ponechání stavu, kdy je zrušeno prohlášení předmětného objektu za kulturní památku, aniž by k tomu byl dán mimořádně závažný důvod předpokládaný zákonem.

Doplnění žaloby žalobcem

12. Žalobce dne 7. 5. 2020 rozšířil žalobu o další žalobní bod. V doplnění žaloby uvedl, že z ustanovení § 95 odst. 6 správního řádu a z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7As 21/2010 – 232, plyne, že proti rozhodnutí ministra kultury nelze uplatnit mimořádný opravný prostředek, jelikož se jedná o jednoinstanční řízení, ve kterém už nerozhoduje správní orgán druhého stupně. Podle žalovaného tyto žalobcovy závěry ze zákona, ani z judikatury NSS neplynou. Kromě toho žalovaný uvedl, že žalobce nepřípustně rozšířil žalobní body v rozporu s ustanovením § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. a navrhl, aby soud k tomuto rozšíření žalobních bodů nepřihlížel.

Průběh řízení před správními orgány

13. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
14. Žalobce podal dne 23. 1. 2018 žádost o zrušení prohlášení předmětného objektu lázeňského domu Hadí lázně v Teplicích za kulturní památku. Ministerstvo kultury rozhodnutím ze dne 8. 7. 2019, č. j. MK 47032/2019-OPP, zamítlo žádost účastníka s odůvodněním, že budova Hadí lázně si doposud zachovala svůj architektonický výraz i podstatnou část celkové hmoty včetně stále patrného původního dispozičního řešení a některých autentických památkově cenných stavebních konstrukcí, prvků a detailů, i historických hodnot, pro které byla prohlášena za kulturní památku. Vzhledem k výše uvedenému ministerstvo rozhodlo o nezrušení prohlášení lázeňského domu Hadí lázně za kulturní památku.
15. Ministr kultury rozhodnutím ze dne 31. 7. 2019, č. j. MK 54650/2019-OLP, vyhověl rozkladu žalobce ze dne 26. 7. 2019 a změnil rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva

kultury ze dne 8. 7. 2019 tak, že zrušil prohlášení za kulturní památku objektu lázeňského domu Hadí lázně s odůvodněním, že památkově hodnotné prvky exteriéru objektu a jeho tvar, členění, objem a výška jsou již dostatečně chráněny ochranným režimem městské památkové zóny, zatímco památkovou zónou nechráněné interiéry objektu svých památkových hodnot do značné míry pozbyly a pozbydou v důsledku nezbytné sanace současného značně havarijního stavu a rekonstrukce objektu pro jeho budoucí využití.

16. Na základě vlastního podnětu z moci úřední a po projednání rozkladovou komisí podle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, bylo vydáno usnesení ze dne 16. 9. 2019, č. j. MK 61756/2019-OLP, jímž žalovaný správní orgán zahájil přezkumné řízení ve věci přezkoumání pravomocného rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 31. 7. 2019. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že předmětem přezkumného řízení bude zkoumání, zda jsou památkové hodnoty objektu natolik významné a cenné, že by pak tzv. mimořádně závažným důvodem pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku ve smyslu zákona nemohla být skutečnost, že objekt je částečně chráněn v rámci památkové zóny, neboť status kulturní památky je uznáním mimořádného významu objektu pro kulturní dědictví České republiky.
17. Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2019, č. j. MK 75122/2019-OLP, byly zamítnuty rozklady žalobce ze dne 7. 10. a ze dne 11. 10. 2019, a bylo tak potvrzeno rozklady napadené usnesení ministra kultury ze dne 16. 9. 2019, č. j. MK 61756/2019-OLP, kterým bylo zahájeno přezkumné řízení.
18. Žalobce byl dne 16. 9. 2019 vyzván, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení usnesení písemně vymezil a doložil případná práva, kterých v dobré víře nabyl na základě přezkoumávaného rozhodnutí, a dále aby se případně vyjádřil k důvodům pro zahájení přezkumného řízení.
19. Žalobce se k předmětu přezkumného řízení vyjádřil ve svých písemných podáních ze dne 4. 10. 2019 a 11. 10. 2019, v nichž podrobně popsal stavební vývoj objektu se zaměřením na jednotlivé změny a úpravy v jeho interiéru i exteriéru, zevrubně popsal stavebně technické závady objektu a odkázal na svá vyjádření z července 2019.
20. V rámci přezkumného řízení bylo dne 17. 12. 2019 vydáno rozhodnutí č. j. MK 84537/2019-OLP, kterým bylo změněno přezkoumávané rozhodnutí tehdejšího ministra kultury ze dne 31. 7. 2019 tak, že se jím zamítá rozklad účastníka řízení ze dne 26. 7. 2019 a potvrzuje se rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 8. 7. 2019. Z odůvodnění vyplývá, že předmětný objekt je kvalitním dokladem lázeňské architektury v klasicistním stavebním slohu, který se v případě dochovaných lázeňských budov vyskytuje v Teplicích již jen ojediněle. Objekt zároveň spoluvytváří typický vzhled ulice, přilehlého lázeňského parku i místní střešní krajiny a je dokladem kulturní identity místa, historie města a jeho lázeňské tradice. Památkové hodnoty objektu nebyly přezkoumávaným rozhodnutím zásadním způsobem zpochybněny, proto nebylo řádně doloženo splnění splnění zákonných podmínek pro zrušení prohlášení objektu za kulturní památku.
21. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné rozklady dne 22. 1. 2020, a to prostřednictvím svého vlastního konání a dále prostřednictvím podání své zmocněné zástupkyně, přičemž oba rozklady jsou co do obsahu uplatněných námitek zcela shodné. Rozklady se žalobce domáhal zrušení citovaného rozhodnutí na základě argumentace

obsažené v okruzích námitek, které se svým významem i obsahem zcela kryjí s žalobními námitkami uplatněnými žalobcem v podané žalobě.

22. O podaném rozkladu žalobce rozhodl ministr kultury žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 3. 2020, č. j. MK 13611/2020-OLP, oba rozklady žalobce ze dne 22. 1. 2020 zamítl a rozhodnutí ministra kultury ze dne 17. 12. 2019 potvrdil se závěrem, že nezjistil žádné relevantní důvody pro změnu nebo zrušení rozkladu napadeného rozhodnutí ze dne 17. 12. 2019, přičemž k projednání těchto rozkladů svolal ustavenou rozkladovou komisi, která věc komplexně posoudila a navrhla rozhodnout, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Ten má oporu v ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu, přičemž podrobné odůvodnění jednotlivých vznesených námitek a argumentace žalobce je uvedena na stranách 10 – 16 odůvodnění rozhodnutí.

Řízení před soudem

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem a z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce výslovně navrhl, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení ústního jednání, a žalovaný správní orgán se výslovně nevyjádřil k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání, má se za to, že účastníci řízení neměli námitky proti postupu Městského soudu v Praze podle § 51 odst. 1 s. ř. s., proto soud o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
24. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra kultury, kterým zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí ministra kultury ze dne 17. 12. 2019, č. j. MK 84537/2019-OLP, čímž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se neruší prohlášení za kulturní památku lázeňského domu *Hadí lázně* na adrese Teplice, U Hadích lázní č. p. 118/7, na pozemku parcelní číslo 481 v katastrálním území Teplice.

Včasnost žaloby

25. Ze spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 5. 3. 2020. Dle § 72 s. ř. s. je lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dva měsíce od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Žaloba byla k soudu podána datovou schránkou dne 7. 4. 2020 a byla tak podána včas.

Doplňný žalobní bod: přezkumné řízení proti rozhodnutí ministra

26. Žalobce ve svém podání ze dne 7. 5. 2020 rozšířil žalobu o další žalobní bod. Z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. plyne, že žalobu lze rozšířit o nový žalobní bod jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. je lhůta pro podání žaloby dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí. V posuzované věci bylo rozhodnutí žalobci doručeno 5. 3. 2020. Lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dnem 5. 5. 2020. Nový žalobní bod byl tedy vznesen až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a soud k němu podle § 71 odst. 2 s. ř. s. zpravidla nemůže přihlídnout. Výjimkou je situace, kdy žalobce po uplynutí po uplynutí lhůty k podání žaloby, doplní žalobní bod, ve kterém poukáže na takové vady řízení (resp. důvody zakládající nicotnost rozhodnutí) „*k nimž by byl soud povinen přihlídnout ex officio*“ (Kühn, Z.; Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 570).

27. Tyto vady nejsou v zákoně výslovně vyjmenovány. Judikaturou proto bylo dovozeno, ke kterým vadám je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7As 79/2009 – 84 (veřejně dostupné, stejně jako všechna rozhodnutí NSS, na www.nssoud.cz) je krajský soud oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Následně NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2As 123/2016 – 47, dovodil, že je soud povinen se z úřední povinnosti zabývat otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky, za nichž lze vydat určité rozhodnutí. Obecně lze tedy shrnout, že je „soud povinen z moci úřední přihlídnout k vadě řízení, která se vyznačuje tím, že správní orgán vydal takové rozhodnutí, které je procesním rámcem vztahujícím se ke konkrétní věci vyloučeno“ (Kühn, Z.; Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 615).
28. V posuzované věci žalobce namítá, že napadené rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, jelikož ze zákona a z judikatury NSS vyplývá, že ministr nemůže vést přezkumné řízení proti vlastnímu rozhodnutí (dle žalobce je přitom lhostejno, že v mezidobí došlo ke změně v osobě ministra). Žalobce tedy tvrdí, že došlo k vydání rozhodnutí, které vůbec nemělo být vydáno, jelikož je procesním rámcem vztahujícím se k této věci vyloučeno. Soud tak přistoupil k meritornímu posouzení tohoto doplněného žalobního bodu, jelikož se jedná o vadu, ke které je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.
29. Tato žalobní námitka je nedůvodná.
30. Pokud jde o rozhodnutí NSS, na které se žalobce odkazuje (rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7As 21/2010 – 232), podle soudu z něj žalobcovy závěry, které uvedl v doplnění žaloby, nevyplývají. Předně je třeba zdůraznit, že se v tomto rozsudku NSS zabýval primárně jinou právní otázkou. Jednalo se o otázku, zda lze rozhodovat v přezkumném řízení poté, co soud zrušil předchozí rozhodnutí učiněné v tomto přezkumném řízení s ohledem na skutečnost, že přezkumné řízení lze podle správního řádu zahájit pouze do jednoho roku od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.
31. V rozsudku NSS také mj. uvedl, že přezkumné řízení, včetně zkráceného přezkumného řízení, je „zpravidla dvojinstanční“, což v praxi znamená, že proti rozhodnutí v přezkumném řízení je obvykle možné podat odvolání. Slovo „zpravidla“ ovšem zároveň naznačuje, že v některých případech přezkumné řízení dvojinstanční není. NSS v daném rozsudku stručně konstatoval, že např. proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví nelze uplatnit v přezkumném řízení žádný opravný prostředek a jedná se proto o jednoinstanční přezkumné řízení, ve kterém již nerozhoduje správní orgán druhého stupně. Je tomu tak z důvodu hierarchického uspořádání státní správy, protože již není žádný instancně vyšší orgán, který by mohl přezkoumat rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy. Rozsudek však v žádném případě nelze vykládat tak, jako to činí v doplnění žaloby žalobce, tedy že by nebylo možné přezkoumávat rozhodnutí ministra v přezkumném řízení.
32. Správní řád ostatně sám nepřímou připouští, že rozhodnutí o rozkladu může být přezkoumáno v přezkumném řízení. Plyne to z ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu („Správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení (...)“) ve spojení s § 178 odst. 2 správního řádu („Nadřízeným správním orgánem ministra (...) se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu“). Je proto možné, aby bylo rozhodnutí ministra přezkoumáno v přezkumném řízení. K tomuto

závěru ostatně dospěla i odborná právní literatura. Tak např. JUDr. Josef Vedral, Ph. D. ve svém komentáři ke správnímu řádu uvedl: „(...) *má umožnit zejména provedení přezkumného řízení jako dozorčího prostředku proti pravomocným rozhodnutím, která vydal ministr (...) typicky jako orgán druhého stupně v rámci řízení o rozkladu. (...) Jakkoliv se může zdát jen málo pravděpodobné, aby ministr v přezkumném řízení rušil či měnil svá vlastní rozhodnutí přijatá na základě doporučení rozkladové komise, nelze přesto vyloučit, že i v takovém případě může dojít k přehodnocení právního názoru na danou otázku, rozhodnutí bude shledáno nezákonným a bude zrušeno či změněno v přezkumném řízení.*“ (Vedral, Josef. *Správní řád: komentář*. Praha: Polygon. 2012, s. 1421).

33. Soud se vzhledem k výše uvedenému neztotožnil s výkladem žalobce, jelikož ze zákona, ani z judikatury NSS neplyne, že by rozhodnutí ministra nemohlo být posuzováno v přezkumném řízení. K tomuto závěru došla i odborná právní literatura.
34. Jako procesní pochybení by mohl soud hodnotit skutečnost, že v posuzované věci bylo v přezkumném řízení správním orgánem povoleno odvolání, navzdory tomu, že z výše citovaného rozsudku NSS plyne, že mělo proběhnout jednoinstanční přezkumné řízení. Žalobci bylo tedy v rozporu s judikaturou NSS umožněno uplatnit opravný prostředek proti rozhodnutí v přezkumném řízení, které mělo být přitom jednoinstanční. Touto skutečností však žalobce nebyl zkrácen na žádných procesních právech. Právě naopak, jeho věc byla posouzena správními orgány de facto dvakrát. Jinak řečeno, nejednalo se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a soudu proto nepřísluší napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Žalobní námitky č. 1 a 2: aplikace neurčitého právního pojmu a vybočení z možností přezkumu v rámci přezkumného řízení

35. Hlavní žalobcova námitka spočívá v tvrzení, že správní orgán vyšel v napadeném rozhodnutí jen z jiného výkladu neurčitého právního pojmu „*mimořádně závažné důvody pro zrušení prohlášení věci nebo stavby za kulturní památku*“ (dále jen „*mimořádně závažné důvody*“) a v rámci přezkumného řízení tak došlo k nepřipustné revizi správního uvážení. Zároveň žalobce tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec neposuzoval zákonnost, ale věcnou správnost správního rozhodnutí, což je v rozporu s institutem přezkumného řízení. Dle žalobce tak byla nezákonnost pouze deklarována, avšak fakticky byla žalovaným přezkoumávána věcná správnost a to je dle žalobce nepřipustné.
36. Žalobní námitky jsou nedůvodné.
37. Podle § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči platí, že pokud nejde o národní kulturní památku, může ministerstvo kultury z *mimořádně závažných důvodů* prohlášení věci nebo stavby za kulturní památku zrušit na žádost vlastníka kulturní památky nebo organizace, která na zrušení prohlášení věci za kulturní památku prokáže právní zájem, nebo z vlastního podnětu. Zrušení prohlášení věci za kulturní památku není zvláštním opravným prostředkem, původní rozhodnutí o prohlášení se jím neruší, ale pozbývá právních účinků, předmětná věc tak přestává být kulturní památkou.
38. Zákon však blíže nespecifikuje, jaké *mimořádně závažné důvody* mohou být důvodem zrušení prohlášení věci za kulturní památku. Důvodová zpráva k zákonu pouze uvádí, že havarijní stav tímto mimořádně závažným důvodem není. K obdobnému závěru dospěla i odborná právní literatura: „*Pod mimořádně závažné důvody (...) nelze podřadit havarijní stav*“

kulturní památky způsobený zanedbáním povinné péče jejího vlastníka“ (Zídek, Martin; Tupý, Michal a Klusůň, Jiří. *Zákon o státní památkové péči. Praktický komentář. Komentář k § 8.* Praha: Wolters Kluwer. 2019).

39. Podle judikatury správních soudů a odborné právní literatury lze pod *mimořádně závažné důvody* podřadit v zásadě dvě kategorie případů. První kategorie se odvíjí od stavu vědeckého poznání. Příkladem může být nové zjištění, že movité umělecké dílo, které je kulturní památkou, je novodobým falzem. NSS se touto kategorií zabýval ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9As 330/2016 – 192, kde uvedl, že „*Za mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, je možno považovat i posun v oblasti poznání vlastností věci, která je kulturní památkou, pokud posun v oblasti tohoto poznání vyvrátí, že tato věc v současné době naplňuje znaky památky uvedené v § 2 tohoto zákona*“. Podle NSS tak musí posun vědeckého poznání, v souladu s odbornými poznatky z oboru památkové péče či z jiných relevantních oborů, vyvrátit, že tato věc nebo stavba v současné době naplňuje znaky památky uvedené v § 2 zákona o státní památkové péči.
40. Druhou kategorií *mimořádně závažných důvodů* ke zrušení prohlášení nemovitých kulturních památek je jiný veřejný zájem, který by převažoval nad zájmem na zachování kulturní památky. Zpravidla bývá tímto způsobem argumentováno v souvislosti s budováním nejvýznamnějších dopravních staveb. Mohlo by se ale jednat i o těžbu nerostných surovin či zájem na obraně státu. V rozsudku ze dne 12. 6. 2014, č. j. 10A 16/2014 – 49, dostupném rovněž na www.nssoud.cz, označil Městský soud v Praze za mimořádně závažný důvod i nápravu křivd způsobených holokaustem.
41. V některých případech je odbornou právní literaturou dovozována i třetí kategorie *mimořádně závažných důvodů*. Jedná se o případy, kdy je památka v tak zanedbaném stavu, že nebyla zachována ani její hmotná podstata, resp. ani část této hmotné podstaty. Tak např. by v úvahu přicházelo zrušení prohlášení za kulturní památku, pokud „*by byla nenávratně zničena část věci, resp. stavby, která byla jediným nositelem kulturně-historických hodnot, pro něž se stavba stala kulturní památkou – např. nástěnná malba či jiný detail stavby, který se jako její součást nemohl stát kulturní památkou samostatně*“ (Varhaník, Jiří a Malý, Stanislav. *Zákon o státní památkové péči. Komentář. Komentář k § 8.* Praha: Wolters Kluwer. 2011). Zároveň však v případech, kdy stavba, která je kulturní památkou utrpí např. v důsledku živelní pohromy takové poškození, že její část byla zničena, zpravidla není dán důvod ke zrušení prohlášení za kulturní památku, pokud je nadále zachována alespoň jako tzv. torzální architektura, tedy zřícenina.
42. Soud zdůrazňuje, že z dikce ustanovení § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči neplyne, že by na zrušení prohlášení věci za kulturní památku byl právní nárok. Ani v případě, kdy je ve správním řízení prokázáno, že jsou dány *mimořádně závažné důvody*, není zrušení prohlášení věci za kulturní památku automatické, neboť posouzení vzájemného vztahu těchto důvodů a veřejného zájmu na ochraně kulturních památek musí být předmětem správního uvážení. Pokud jde o soudní přezkum správního uvážení, pak „*(...) není úkolem soudu nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5A 139/2002 – 46).

43. V posuzovaném případě došlo ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí předchozího ministra kultury z důvodu, že toto přezkoumávané rozhodnutí neprokázalo existenci *mimořádně závažných důvodů* podle § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Jak soud vyložil v předchozích bodech tohoto rozsudku, pojem *mimořádně závažné důvody* je sice pojem neurčitý, zároveň však byl tento pojem dostatečně vymezen v judikatuře správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2As 322/2015 – 73 nebo rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 8As 133/2014 – 51).
44. Z přezkoumávaného rozhodnutí pak vyplývá, že hlavním důvodem pro závěr předchozího ministra o existenci *mimořádně závažného důvodu*, byla skutečnost, že je objekt *Hadí lázně* údajně dostatečně chráněn prostřednictvím památkové zóny v dané lokalitě, a existuje proto *mimořádně závažný důvod* pro zrušení statusu kulturní památky. Konkrétně předchozí ministr kultury v přezkoumávaném rozhodnutí uvedl: „(...) Z výše citovaných ustanovení je zřejmé, že i v případě, že by objekt nebyl chráněn jako kulturní památka, pak by byl i nadále chráněn v rámci ochranného režimu městské památkové zóny (...) S ohledem na výše uvedené jsem proto dospěl k závěru, že památkově hodnotné prvky exteriéru a jeho tvar členění, objem a výška jsou již dostatečně chráněny ochranným režimem městské památkové zóny, zatímco památkovou zónou nechráněné interiéry objektu svých památkových hodnot do značné míry pozbyly a dále pozbydou v důsledku nezbytné sanace současného značně havarijního stavu a rekonstrukce objektu pro jeho budoucí využití.“
45. Soud souhlasí s žalovaným, že předchozí ministr v přezkoumávaném rozhodnutí dostatečně neprokázal existenci *mimořádně závažného důvodu*, pro který by bylo možné status kulturní památky objektu *Hadí lázně* zrušit. Soud považuje na tomto místě za vhodné doplnit, že prvostupňový správní orgán (Ministerstvo kultury) žadateli v jeho žádosti o zrušení památkové ochrany nevyhověl. Zároveň zrušení prohlášení objektu za kulturní památku nedoporučil *Magistrát města Teplice* (úsek státní památkové péče), *Krajský úřad Ústeckého kraje* (odbor kultury a památkové péče) ani *Národní památkový ústav*. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnil, proč je právní názor vyslovený předchozím ministrem v přezkoumávaném rozhodnutí mylný. Soud musí přisvědčit žalovanému, že účel a intenzita míry památkové ochrany je v rámci každého typu památkové ochrany odlišná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výstižně uvedl, že ne vždy musí být hodnoty jednotlivých kulturních památek, které se nacházejí v památkové zóně, shodné s hodnotami, pro které byla památková zóna jako celek vymezena. Proto se např. v památkové zóně, která byla vymezena s ohledem na značný počet prvorepublikových funkcionalistických staveb, zároveň mohou nacházet kulturně hodnotné objekty z 18. století, které by přitom pouze svým umístěním v památkové zóně nebyly dostatečně právním režimem této památkové zóny chráněny. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí správně poznamenal, že „(...) pokud by objekt *Hadích lázní* nebyl kulturní památkou, pak by mohlo docházet k takovým jeho úpravám, které by sice ještě nezasahovaly negativně (rušivě) do prostředí dané památkové zóny, avšak nemusely by nutně v úplnosti a do všech důsledků respektovat historickou autenticitu a celistvost objektu dosud chráněného jako kulturní památka.“
46. Soud proto došel k závěru, že v posuzovaném případě nedošlo v přezkoumávaném rozhodnutí k prokázání existence „*mimořádně závažného důvodu*“, jak ho vymezila soudní judikatura. Byť se jedná o neurčitý právní pojem, neznamená to, že by se dal vykládat v rozporu se smyslem právní úpravy a relevantní soudní judikaturou. Právní výklad provedený předchozím ministrem nelze považovat za správní uvážení, jak uvádí žalobce

v podané žalobě, nýbrž za výklad, který ve svém důsledku vedl k nezákonnosti celého rozhodnutí. V daném případě totiž nebylo prokázáno, že by existoval jiný důležitý veřejný zájem (např. výstavba nadnárodně významné dopravní stavby), na základě kterého by bylo možné status kulturní památky objektu *Hadí lázně* zrušit. Zároveň ani nedošlo ke změně vědeckého poznání. Právě naopak, správní orgány zabývající se památkovou ochranou (např. *Národní památkový ústav*) zrušení statusu kulturní památky nedoporučovaly. Pokud tedy žalovaný rozhodnutí předchozího ministra pro nezákonnost zrušil, postupoval v souladu s právní úpravou, jelikož právní výklad, který provedl předchozí ministr v přezkoumávaném rozhodnutí, byl v rozporu s ustanovením § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči.

47. Jak ostatně v rozsudku ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8As 133/2014 – 51, uvedl NSS, neprokázání „*mimořádně závažných důvodů*“ je důvodem pro zamítnutí žádosti žadatele o zrušení prohlášení za kulturní památku. Z výše uvedeného tak jasně plyne, že žalovaný v přezkumném řízení posuzoval zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, když se zabýval splněním podmínky uvedené v § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči, tj. prokázáním existence „*mimořádně závažného důvodu*“. Nešlo proto o posouzení „*věcné správnosti*“, jak uvádí žalobce v podané žalobě. I tuto námitku žalobce proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Žalobní námitka č. 3: nedostatečné zjištění skutkového stavu věci

48. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí vyšlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
49. Tato námitka je nedůvodná.
50. Soud musí zdůraznit, že existence *mimořádně závažného důvodu* je předmětem dokazování v řízení podle § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči, přičemž důkazní břemeno nese ten, kdo inicioval zahájení řízení, v nyní posuzovaném případě tedy žalobce jakožto žadatel, viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8As 133/2014 – 51. Jak ostatně uvedl NSS i v jiném rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9As 330/2016 – 192, v případě řízení o zrušení prohlášení za kulturní památku „*Jde o řízení o žádosti, v němž tíží primárně žadatele břemeno tvrzení a břemeno důkazní k tomu, že jsou dány skutečnosti hodnověrně vyvracející, že by věc měla vlastnosti kulturní památky.*“ Ze správního spisu vyplývá, že k žádosti o zrušení prohlášení objektu *Hadí lázně* přiložil žalobce *Laboratorní - mykologický posudek*, který měl prokázat, že je objekt napadený dřevomorkou. Z tohoto posudku však nijak nevyplývá, že by posuzované vzorky pocházely z objektu *Hadí lázně*. Hned v úvodu posudku je uvedeno, že znalec posuzoval „*anonymní 4 ks vzorků dřeva*“. Soud musí souhlasit s žalovaným, že to byl žalobce jakožto žadatel, kdo byl povinen v řízení o žádosti doložit vztah mezi tímto posudkem a objektem *Hadí lázně*. Kromě toho soudu není jasné, proč by se měl správní orgán výsledkem dotazovat znalce, odkud vzorky dřeva pocházely (jak uvádí žalobce v žalobě), když je v samotném posudku hned na hlavní straně uvedeno, že znalec posuzoval vzorky anonymní. Je tedy zřejmé, že výsledek znalce nemohl přinést požadované informace, jelikož znalec původ dřeva neznal.
51. Zároveň se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že závěr o mykologickém stavu dřevěných konstrukcí *Hadích lázní* mohl být zásadní pro posouzení naplnění hypotézy ustanovení § 8 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Jak bylo soudem vyloženo v předchozích bodech tohoto rozsudku, havarijní stav kulturní památky by mohl být *mimořádně závažným důvodem* pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku jen

v extrémních případech, kdy už by památka byla v tak špatném stavu, že by nebyla zachována ani její hmotná podstata, resp. ani část této hmotné podstaty. V posuzované věci je však evidentní, že kulturní památka *Hadí lázně* v takovém stavu není, jelikož její exteriér zůstal zachován, jak ostatně vyplývá ze správního spisu (mj. z protokolu o ohledání na místě ze dne 27. 9. 2018 a z množství založených fotografií). Kromě toho soud musí souhlasit se žalovaným, že napadení dřevěné konstrukce objektu *Hadí lázně* dřevomorkou nepřináší žádný zásadní důkaz, který by mohl (z důvodů popsaných výše) vést ke zrušení prohlášení objektu *Hadí lázně* za kulturní památku. Je totiž nutné přisvědčit žalovanému, že dřevo napadené dřevomorkou lze např. ošetřit nebo zakonzervovat.

52. Soud se tedy z důvodů uvedených výše neztotožnil s námitkou žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když se nesnažil zjistit, zda anonymní vzorky dřeva ze znaleckého posudku předloženém žalobcem opravdu pocházejí z objektu *Hadí lázně*.
53. Ze správního spisu navíc vyplývá, že žalobce se správními orgány zabývajících se památkovou péčí dostatečně nespolupracoval. Podle protokolu o ohledání na místě ze dne 27. 9. 2018, který je součástí správního spisu v posuzované věci, neumožnil žalobce úředním osobám posoudit interiér celého objektu a *Hadí lázně* tak mohly být posouzeny pouze zvenčí. V tomto protokolu je uvedeno následující: „Na místním ohledání zástupce vlastníka (...) neumožnil úředním a přizvaným osobám vstup do objektu s odvoláním na „statický posudek“ (...), že jsou ohroženy životy, zdraví, bezpečnost. Tento posudek předložen nebyl (...).“ V tomto protokolu se zároveň zástupce Národního památkového ústavu vyjádřil tak, že „(...) Při ohledání vnějšku nebyly zjištěny žádné trhliny, takže podle našeho názoru nehrozí bezprostřední zřícení části objektu (...), proto je možno umožnit přístup a průzkum pověřeným o poučeným osobám (...)“. Pokud se proto nyní žalobce dovolává nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, považuje to soud toto tvrzení za nedůvodné i vzhledem k tomu, že to byl žalobce, který měl v řízení o žádosti prokázat, že existují důvody pro zrušení prohlášení objektu *Hadí lázně* za kulturní památku. Žalobce však správním orgánům přitom neposkytl potřebnou součinnost, aby mohly stav objektu odborně posoudit.

Žalobní námitka č. 4: nešetření práv žalobce nabytých v dobré víře

54. V závěru své žaloby žalobce namítl, že v rozporu s ustanovením § 94 odst. 5 správního řádu nešetřily správní orgány jeho práva nabytá v dobré víře.
55. Tato námitka není důvodná.
56. Podle ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu platí, že v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že je rozhodnutí v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení není v některých případech přípustné (např. jestliže byl povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu a žadatel nabyl práv v dobré víře). Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví (§ 97 odst. 4). Podle § 94 odst. 5 správního řádu je navíc správní orgán při rozhodování v přezkumném řízení povinen šetřit práva nabytá v dobré víře.

57. Z výše uvedeného zákonného vymezení plyne, že přezkumné řízení je mimořádným opravným prostředkem směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Přezkumné řízení je možno zahájit výhradně jen z moci úřední (podnět podaný v této souvislosti účastníkem správního řízení není považován za návrh na zahájení řízení), a to za podmínky, že lze současně důvodně pochybovat o tom, že pravomocné rozhodnutí správního orgánu bylo učiněno v souladu s právními předpisy. „*Důvodné pochybnosti*“ si posoudí v rámci správního uvážení sám správní orgán. Při rozhodování v přezkumném řízení je maximou šetření práv nabytých v dobré víře zejména tehdy, mění-li se rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Podle komentované právní literatury je zásadním kritériem „(...) *újma, která by vznikla některému účastníkovi, jenž nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, vlivem zrušení nebo změnou původního rozhodnutí v přezkumném řízení. Pokud by tato újma byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla nezákonným rozhodnutím jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, přezkumné řízení se zastaví*“ (Potěšil, L. Hejč, D. Rigel, F., Marek, D. *Správní řád. Komentář*. Komentář k § 94. Praha: C. J. Beck., 2015). Lze tedy shrnout, že správní orgán musí vážit dopady rozhodnutí v přezkumném řízení, a pokud by měla být pro účastníka, který nabyl práva v dobré víře, značně nepříznivé, je zákonem upřednostněno ponechání původního (byť nezákonného) rozhodnutí.
58. V posuzované věci se žalovaný zabýval posouzením újmy a dobré víry žalobce v původní rozhodnutí o zrušení prohlášení objektu *Hadí lázně* na straně 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde mj. uvedl: „(...) *K tomu dodávám, že účastník ve svých dosavadních vyjádřeních nanejvýš poukázal na obecné povinnosti vlastníka kulturní památky. Tyto povinnosti (resp. jejich absence) však nepředstavují žádné konkrétní právo nabyté v dobré víře, které by bylo relevantní překážkou pro zrušení rozhodnutí tehdejšího ministra (...) a potvrzení rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 47032/2019 OPP ze dne 8. 7. 2019. (...) Účastník pak ani nevyčíslil případnou finanční újmu, kterou by utrpěl zásahem do jeho blíže nespecifikovaných a nedoložených práv nabytých v dobré víře, resp. nequalifikoval žádné nové konkrétní náklady, které by musel vynaložit v předmětném období od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí do zahájení tohoto přezkumného řízení, tj. od 1. 8. 2019 do 20. 9. 2019.*“
59. V posuzovaném případě došlo ke zrušení prohlášení objektu *Hadí lázně* za kulturní památku v rozporu s právními předpisy, na základě rozhodnutí předchozího ministra, který nedbal doporučení správních orgánů zabývajících se památkovou péčí a vytvořil novou kategorii „*mimořádně závažného důvodu*“ spočívající v údajně dostatečné ochraně objektu *Hadí lázně* v rámci památkové zóny. Takového rozhodnutí, které bylo v rozporu s judikaturou správních soudů a odporovalo i smyslu dané právní úpravy, bylo žalovaným správně shledáno jako nezákonné. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, že zrušení statutu kulturní památky sama o sobě nezaložilo žalobci žádná nová práva, do kterých by bylo zahájením přezkumného řízení zasaženo do žalobcovi dobré víry. V posuzovaném případě se nejednalo o situaci, kdy by žalobce např. získal stavební povolení, které by bylo v následném přezkumném řízení zrušeno. K závěru, že zahájením přezkumného řízení nedošlo ke vzniku újmy žalobci, která by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla nezákonným rozhodnutím veřejnému zájmu, vede soud i skutečnost, že přezkumné řízení bylo zahájeno v poměrně krátké době od vydání přezkoumávaného rozhodnutí (do dvou měsíců). Je třeba mít také na paměti, že veřejný zájem na ochraně kulturního dědictví, je zakotven i v ústavním pořádku České republiky (např. čl. 34 odst. 2 Listiny nebo čl. 35 odst. 3 Listiny).

Závěr a náklady řízení

60. Soud došel k závěru, že jsou žalobní námitky žalobce nedůvodné a žalobu proto podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl plný úspěch žalovaný. Žalovanému však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. srpna 2020

v. r.

Mgr. Marek Bedřich

předseda senátu